

om at forhandle de her aftaler, vel vidende at hvis en minister går ud og forhandler med et politisk flertal bag sig, står hun langt stærkere, end hvis hun kommer uden et politisk flertal bag sig.

Det er faktisk den styrke, vi ønsker at forære ministeren, så hun kan stå stærkt i de forhandlinger, som bliver svære, det er der overhovedet ingen tvivl om. Men det kommer til at gå langsommere, hvis ministeren ikke får det politiske mandat og det pres, så hun kan komme ud og bruge det.

Det er en fuldstændig almindelig mekanisme, som man kender fra dagligdagen på utallige områder, i lønforhandlinger, i forhandlinger om hvad som helst. Det er derfor, jeg synes, at ministeren skulle se det som en gave og betragte det som et ekstra redskab, som hun kan få fornøjelse af, og som vi alle sammen kan få glæde af.

Med hensyn til den anden del af ministerens kritik, nemlig at det vil føre til statslig administration, så mener jeg ikke, at det overhovedet er korrekt. Der er ikke noget administrativt arbejde af betydning i at gå ud og lave de her aftaler. Det er ikke spor mere belastende, end det i øvrigt er at lave Mensaordninger. Det er et stort arbejde i sig selv at lave publikationer, det er bare en anden type arbejde. Der skal selvfølgelig holdes rede på, hvad det er for nogle aftaler, man indgår, men det administrative vil jeg sige der er uendelig lidt af i det her.

Jeg tror, det var hr. Naser Khader, der stillede spørgsmål om, hvad vi egentlig mener med at lave aftaler, og som spurgte, om der skal være en sanktion. Nej, vi har ikke lagt op til, at der skal være en sanktion. Vi ser det som en mulighed for i første omgang at køre det her uden sanktion.

Men der er da ingen tvivl om, at vi har respekt for den norske regering og for den norske erhvervsminister, Ansgar Gabrielsen, som har været ude og sige med meget høj stemmeføring til norsk erhvervsliv, at han har en forventning om, at de udpeger mindst en kvinde til hver af deres bestyrelser i 2003, og hvis de ikke inden 2005 har sikret, at der er 40 pct. kvinder, er han villig til en lovgivning.

Det synes jeg jo er fint, og det var jo den styrke, vi gerne ville udstyre ministeren med til at gå ud og sige: Vi går frivillighedens vej, men hvis det ikke fungerer, er vi villige til at gå skridtet videre.

For det her er jo også et magtslagsmål. Jeg er sikker på, at ministeren vil blive mødt med oceaner af pæne og velmenende ord fra nogle af virksomhederne: Men der er også en meget stor del af dem, som vil forsøge med alle midler at smygge sig uden om det her, for selv om de kan se sort på hvidt, at de mister talentmasse – hvad der jo er et problem ikke bare for virksomhederne, men bestemt også for alle os andre – er det ikke i sig selv nok til at flytte.

Det har vist sig på forskningsområdet. Forskere er jævnt hen ret godt begavet, og de kan godt se, at man mister en talentmasse, men de flytter sig alligevel ikke. Man er simpelt hen nødt til at blive ved med at udøve et solidt pres på dem.

Til hr. Troels Lund Poulsen vil jeg sige, at det er en misforståelse af denne lovgivning, og jeg synes ikke, det er noget argument, at vi diskuterede det her for 10 dage siden.

Så vil jeg godt takke Socialdemokratiets fru Karen Klint for det positive bidrag.

Jeg vil sige til fru Louise Frevert, at jeg er glad for, at ånden i det, fru Louise Frevert sagde, var, at det var positivt, og at hun også syntes, at navnlig pind tre var rigtig god, den med at få udnyttet det uudnyttede potentiale hos kvinderne, men at hun så ønskede, at man skal få arbejdsstyrken til selv at ønske forandring.

Det er simpelt hen en vej, man ikke kommer ret langt med. Lad mig bruge et udmærket eksempel. Hvis vi skulle have arbejdsstyrken til selv at fastsætte deres skat, ville de aldrig gøre det på et niveau, hvor vi overhovedet kunne køre et bare nogenlunde normalt velfærdssamfund. Sådan er det også på det her område. Oprøret kommer ikke fra arbejdsstyrken bredt. Presset må komme fra det politiske system, og så selvfølgelig også nedefra. Det er jo helt fint at få det pres også.

Jeg vil gerne sige tak til fru Helle Sjelle for den positive del af det, men også sige, at jeg tror, fru Helle Sjelle vil komme til at erkende, at det ikke er nok med de initiativer, ministeren har taget. Det flytter sig simpelt hen ikke af sig selv. Det er glimrende ting, det er jo en del af de metoder, som organisationerne og virksomhederne vil kunne og skulle benytte sig af, men de har brug for, at der er en aftale, som forpligter dem.

Jeg når desværre ikke flere direkte kommentarer til de øvrige ordførere, men det kan være, der er nogen, der vil blande sig i debatten ud over hr. Troels Lund Poulsen.